

Любов – основа світотворення

Слово класного керівника.

Доброго дня, шановні батьки та рідні! Я дуже рада, що ми всі тут зібралися на святі «Любов-основа світотворення». В Україні говорять: «Без сім'ї немає щастя на землі». Саме в сім'ї дитина робить свої найперші кроки, звідси вона виходить у широкий світ, навчається любові і добра, тут вчиться шанувати свій рід, свою землю, берегти пам'ять свого роду.

Родина – це не тільки родичі, це друзі, наш клас, школа й увесь народ.
Батьки – це найцінніше, що є в кожній дитини.

Усе найкраще в світі від любові:

Слова, картини, музика, діла.

У світотворенні, в його основі

Любов, напевно, першою була.

Учень. Батько і мати – найрідніші і найближчі кожному з нас люди. Від них ми одержуємо життя. Вони нас вчать, вкладають у наші вуста добрі слова.

Учень.

Не скупіться на теплі слова,
Бо у світі багато тепла
Лиш від рідної хати
Та від лагідних рук мами й тата.

Учениця.

Коли зміцніють крила, щоб літати,
Не забувай про рідних маму й тата.
Та встигни добре слово їм сказати,
Допоки ти живеш у рідній хаті.

Учениця. Чи є в світі що світліше, як мамині очі?

Які зорять за дітками вдень і серед ночі.
Чи є в світі що світліше, як серденько мами?
Яке б'ється для дитини днями і ночами
Чи є в світі що миліше, як мама кохана,
Яка робить для дитини з вечора до рання.

Учень. А чуєш як в грудях у нас б'ється серденько?

Бо серце нам дала також наша ненька
Я знаю, тим серцем ми маємо жити
І Бога і маму і край свій любити.
Гарна ти матуся! Добра, любя, щира,
Ти мене ще змалку звичаю навчила
І щодня навчаєш як любить родину,
Мову нашу гарну, рідну Україну!

Пісня. Любов та Віктор Анісімови «Колискова»

Учень

Любов — найвище почуття

І найсвітліше в цілім світі.

Любов — це й є саме життя,

Це трави росами покриті.

Учень

Садів цвітіння навесні,

Рожеві пелюстки світання,

Пташині трепетні пісні

І світле чарівне кохання!

Учень

Яке це щастя, як любов палає,

Горить ясным вогнем вночі і вдень.

Хто пережив це почуття, той знає,

Що хочеться тоді співать пісень.

Летіти в небо, і весь світ обняти,

Всміхатися й добро усім робить.

Яке чарівне почуття — кохати,

Яке це щастя — цілий світ любить!

Любов, мов сонце, душу зігріває.

Без неї дітям в світі не зрости.

Вона усім в житті допомагає,

І здатна у пільмі людей вести.

З чим мамину любов нам порівняти?

Із сонечком, що світло шле й тепло...

Готова мама все для нас віддати,

Щоб дітям добре й сонячно було.

Чи з зорями її нам порівняти,

Що наче мрії, в небі миготять?

Матуся й зірку нам готова зняти,

Її на щастя дітям дарувать.

Любов її не має меж — безкрая

І безкорисна, світла й чарівна.

Любові більшої у світі не буває,

Любити може так лише вона.

Учень

Любов

Симпатія, Любов, Захоплення, Кохання —

Це не слова — прекрасні почуття.

Вони здіймають бурю і вагання,

Стають супутниками нашого життя.

Чудово, як душі не покидають,

Дають їй силу, радість і політ.

Вони і сум частенько навівають —

Це не залежить від прожитих літ.

Ці почуття, як квіти серед літа,

Приносять радість світла на путі.

Якщо людина почуттям зігріта,

Вона щаслива у своїм житті.

То ж дай вам бог любити і кохати

Усіх людей і разом цілий світ!

Захоплюватись, симпатизувати

І відчувати радісний політ!

Кохання, любов — почуття приязності одного суб'єкта щодо іншого.

- *Біблія* вчить нас любити ближніх, вона також вчить нас любити ворогів; можливо, тому, що зазвичай це одні й ті ж люди
— Гілберт Кіт Честертон
- *Важко любити розумну жінку. Завжди боїшся впасти в її очі*
— Ліна Костенко, «Записки українського самашедшого»
- *Життя без кохання я вважаю гріховним і аморальним станом*
— Вінсент Ван Гог
- *Любити не означає дивитися один на одного, любити — означає дивитися в одному напрямку*
— Антуан де Сент-Екзюпері
- *Любов росте в довгому очікуванні і гасне, швидко отримавши своє*
— Менандр
- *Подумати тільки, яке сильне й всемогутнє кохання! Воно не дивиться на нерівність роду, на низькість крові: все рівняє, змушує зневажати все й шукати самих тільки насолод своїх^[1]* — роздуми Трохима Халявського
— Григорій Квітка-Основ'яненко
- *Помирати від любові — означає жити нею*

— Віктор Гюго

- *Спостережливе лиш **серце**. Головного очима не побачиш*
— Антуан де Сент-Екзюпері

- *Старайся, якщо можеш, любити всіх людей. Якщо ж не можеш, то хоча б не ненавидь нікого*
— Максим Сповідник

Хто живе справжнім життям, той буде любити справжньою любов'ю

Whoever lives true life, will love true love

— Елізабет Баррет Браунінг

- *Хто сам нікого не любить, ніхто того і не полюбить*
— Демокріт

- *Якщо ти осуджуєш людей, ти не маєш часу любити їх*
— Матір Тереза

- *Я люблю тебе не за те, хто ти, а за те, хто я, коли я з тобою*
— Габріель Гарсія Маркес

Життєвий фактор:

Любов до родичів. Любов до батьків, дітей, бабусь і дідусей, тіток і дядьок, братів і сестер ...

Дружня любов. Дружнє почуття до своїх співтоваришів.

Любов чоловіка і жінки. Те саме ніжне, яскраве, трепетне почуття, з якого найчастіше створюється родина.

Одностатева любов. Любов жінки до жінки, а чоловіка до чоловіка.

Любов до тварин. Така любов має на увазі турботу про домашнього улюбленця.

Любов до Бога. Любов до сили буття, до першоджерела всього існуючого.

Любов до матеріального світу. Це може бути любов до будинку, любов до якихось речей або любов до батьківщини (патріотизм).

Любов до себе. Іншими словами егоїзм.

Духовний фактор:

Умовна любов - це не справжній і нещирий вид любові, це банальне маніпулювання. Я тебе буду любити, якщо ти щось зробиш, щось скажеш, щось ...

Безумовна любов - це любов людини до партнера, та й до всього навколишнього без усяких умов і вимог отримати щось натомість.

Вчитель (на тлі музики читає вірш В. Сосюри «Так ніхто не кохав...»).

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ

Лиш приходять подібне кохання.

В день такий розцвітає весна на землі

І земля убирається зрання...

Дише тихо і легко в синяву вона,

Простягає до зір свої руки...

В день такий на землі розцвітає весна

І тремтить од солодкої муки.

(Музика повільно стихає).

Вчитель (після паузи). До цієї зустрічі ви готувались заздалегідь, то ж і чекали її, мабуть, з великим нетерпінням. Час іде невпинно. За плечима у вас залишилося дитинство. Жаль прощатися з цією чудовою, безтурботною порою. Та не розчаруйтеся, двері вам відчиняє юність — найпрекрасніша пора. Разом з юністю приходять і кохання. Тоді виникає безліч запитань: чи є почуття справжнім коханням? А як воно буває в інших людей? Чи може перше кохання бути єдиним? Безліч

запитань, які однаково хвилюють і геніїв, і звичайних людей. Запитання, на які не можна знайти відповіді в жодному словнику. На них має відповідати саме життя, і для кожного — по-різному.

Любов стала і стоїть біля витоків життя, робить добро. Стверджує у людині людське, вивищує нас перед злом. Закохані люди — не старіють, вони невтомно випромінюють любов и щедрість душі.

То що ж це за сила — кохання?

Учень. «Любов — це найтонша і найніжніша, найбільш горда і найбільш уразлива, найбільш скрита і найбільш відкрита сфера людської свободи. Любов повинна назавжди, на все життя залишитися для людини найсвітлішим, найінтимнішим і недоторканим», — такої думки про це високе почуття був В. О. Сухомлинський — великий педагог.

Учениця.

Разом з природою співає

Душа закохана твоя.

І тільки серце б'ється дуже,

Здається, так би вічно йшов...

Якщо ти знаєш це, мій друг, —

Ти знаєш, що таке любов.

(В. Сосюра)

Учень.

Кохання — та ж радість,

воно, мов сонячний промінь,

Світить живому крізь усі страждання,

прикrostі, невдачі й турботи.

Вчитель.

Любов — це найвище духовне благо, що дає силу і наснагу. Та не завжди можна пояснити те почуття, яке оволодіває тобою...

Учениця.

Нащо, нащо тобі питати,
Чи я люблю тебе чи ні...
О, легше серце розірвати,
Ніж: знати відповідь мені.
Чи я люблю тебе — не знаю, —
Спитай вночі у срібних зір,
Весною вслухайсь в шелест гаю,
Вдивися в даль з зелених гір...
Спитай, бо я сказати безсила...
Я знаю, знаю тільки те,
Що підеш ти — і вирита могила,
І згасло сонце золоте.

Вчитель.

Коли кохаєш, то таке багатство відчуваєш в собі, стільки ніжності, привітності. Душа співати хоче. Завдяки коханню народжуються найпрекрасніші перлини інтимної лірики.

З якими поетичними рядками перегукуються ваші думки з приводу кохання?

Учень.

Якби помножити любов усіх людей,
Ту що була, що є й що потім буде,
То буде ніч. Моя ж любов, як день.
Не знають ще чуття такого люди.

(Володимир Сосюра)

Учениця.

Ніщо не повнить так життя,
Як найсвятіше почуття,
Що ти одна моя кохана,
Неначе зіронька багряна,
Якій із неба не зійти.

Одна-єдина тільки ти.

Учень.

Є в коханні і будні, і свята,
Є у ньому і радість, і жаль.
Бо не можна життя заховати
За рожевих ілюзій вуаль.

Учениця.

Любив, люблю й любитиму
І радісно, й трагічно,
Допоки тільки й житиму,
А житиму я вічно.

Вчитель.

Любов спалахує, наче полум'я,
І їй не скажеш: гиля, гиля...
Кого — уранці, кого — ополудні,
Кого — увечері опаля.

Ці поетичні рядки Петра Ребра ще раз нагадують про те, що кохання до людини може прийти в будь-якому віці.

Любов застає людей зненацька,
до нього ніхто не готується.

Непрохана і неждана, але неминуча,

та, що очищає душу,
Наповнює її великою радістю,
та, що манить і кличе за собою.
Прийшла — і ти весь в її полоні.

Учень.

Вона прийшла непрохана й неждана,
І я її зустріти не зумів.
Вона до мене впливла з туману
Моїх юнацьких несміливих снів.
Вона прийшла, завітчана і мила,
І руки лагідно до мене простягла,
І так чарівно кликала й манила,
Такою ніжною і доброю була.
І я не чув, як жайвір в небі тане,
Кого остерігає з висоти...

Прийшла любов непрохана й неждана —
Ну як мені за нею не піти ?

Вчитель. Любов вічна, і перше кохання буває у кожного. Воно не забувається ніколи, бо воно — перше почуття, яке тільки зароджується, порівнюється з ранковою росюю — кришталево-чистою, тендітною. Досить одного необережного кроку, щоб цю росу струсити. І немало треба часу, щоб переконатися, що те перше почуття, яке вами оволоділо, то не тимчасове захоплення, а справжнє кохання, правдиве і світле. Якщо вам не пощастило сьогодні, то пощастить згодом: прийде велике кохання, тільки його квапити не слід.

1-а учениця.

Як пощастило дівчинці в сімнадцять,
В сімнадцять гарних, неповторних літ!

Ти не дивись, що дівчинка сумна ця.
Вона ридає, але все як слід.
Вона росте ще, завтра буде вишенька.
Але печаль приходить завчасу.
Це ще не сльози — це квітуча вишенька.
Що на світанку струшує росу.
Вона в житті зіткнулась з неприємністю:
Хлопчина їй не відповів взаємністю.
І то чому: бо любить іншу дівчину,
А вірність має душу неподільчиву.
Ти ж не дивись, що дівчинка сумна ця.
Як пощастило дівчинці в сімнадцять.

(Ліна Костенко)

2-а учениця.

Я прощалась, неначе з собою,
З першим, юним своїм почуттям.
Так прощалась любов із любов'ю,
Так життя говорило з життям.
Не звелось. Не збулось. Не судилось.
Скільки схожих на мене в житті.
Все, що в думках моїх озорилось, —
Передумалось на самоті.
Що сказати мені на прощання?
Я лишаюсь, якою була.
Хоч тобі, моє перше кохання,

Все, що мала в душі, віддала.

Вчитель. Кохання приносить людині радість, та водночас приносить і печаль. Часто трапляється, що, пізнавши радість кохання, неодмінно збагнеш, що таке сльози кохання.

Учениця.

І люблю, і клянусь, і плачу,

І караюсь — а все ж люблю.

Все, що суджено і назначено,

Розділила б — не розділю.

Ну скажи мені, нащо мучитись,

Вічно мучить себе самих?

Ну навіщо слова колючі,

Ну навіщо колючий сміх?

Зарікаюсь — до безнадії,

Вщент рублю вороття мости,

А наавтра встаю й радію,

Що за вікнами світ рясніє

І що є в цьому світі ти.

І радію — і знову плачу,

І караюсь, а все ж люблю...

О, нізащо своє назначене

З іншим кимось не поділю!

Вчитель. То чому ж кохання приносить не тільки радість, а й сльози? (Учні висловлюють свої думки). Коли кохання є нещасливим? Яка людина, на вашу думку, щаслива: та, яка кохає без взаємності, чи та, яка нікого не кохає? (Між учнями зав'язується дискусія).

А от що з цього приводу думає ліричний герой поезії Івана Манжури:

Для мене ти — що небо голубе: Ти есе життя переді мною,

Я все життя милуюся тобою

І все життя кохаю лиш тебе.

Так весь свій вік живу тобою, мила,

Несила вгамувати почуття.

Щасливий тим, що ти мене зробила

Нещасним на усе життя.

У яких ще поезіях розкривається тема нещасливого кохання?

Вчитель. Ніжно-печальний мотив кохання звучить у щойно прочитаній поезії. Гірко на душі, коли не можеш вернути до себе ту єдину, кохану. Ту, без якої, на твою думку, життя втрачає сенс. Але хоч як би сумно не було, та ця печаль має бути світлою, бо дивна пісня кохання назавжди залишається у серці, до якого торкнулося це прекрасне, чисте почуття.

Учень.

Ах, скільки літ розлуки поміж нами.

Ми знов удвох, вуста шепочуть знов:

Ходімо в юність, там живе любов

З великими і дивними очами.

Я б на ясні твої видіння йшов і йшов,

На голос твій, роздвоєний вітрами.

Криниця із глибокими зірками

О, той щасливий, хто тебе знайшов...

Учениця.

Ти — пам'ять наша...

Уставай, любове,

Прийди сюди од вітровінь і трав.

І подаруй те дивне і казкове,
Що миттю неповторною назвав
Поет... І сяє небо малинове...

Душа моя — немов завмерлий став...

Вчитель. Скільки б не минуло років, кохання, якщо воно справжнє, не минає. Найпрекрасніші спогади завжди живуть у серцях закоханих.

(Інсценізація вірша Василя Стуса «Минають роки»).

Автор.

Весняний вечір. Молоді тумани. Неон проспектів. Туга ліхтарів.

Вона. Я так тебе любила, мій коханий.

Він. Пробач мені — я так тебе любив.

Автор.

І срібляться озерами долини,
Шовковий шепіт пригашених калюж:
Мені ти вже життя, немов дружина,
Мені ти все життя, неначе муж:.

Вона. А пам'ятаєш?

Він. Добре пам'ятаю.

Вона. А не забув?

Він. Чи не забув? О, ні. Здається, знову в молодість вертаю, все наче увижається вві сні.

Вона. У першу зустріч?

Він. Першу і останню.

Вона. А я лиш першу. Ніби й не було минулих років нашому кохання, не вір, що за водою все сплигло.

Він. Не треба, люба.

Вона. Знаю, що не треба.

Автор.

Хай давні душі б'ються на ножах.

А єдиніться — предковічне небо

Вам спільний шлях покаже на зірках.

Вчитель. Любов невичерпна і вічна, як саме життя. Вона є животворящим вогнем в душі людини.

Нехай вона завжди буде у ваших серця. Любов до батьків, до людей. до світу

Пісня .Софія Ротару «Лиш раз цвіте любов»

